

γεῦμα ἐκάστης ἡμέρας παρουσιάζει πρὸς τοὺς πελάτας του τὸν λογαριασμόν των, μετ' αὐτοῦ δὲ φέρει εἰς χεῖρας κάλπην, περιέχουσαν τόσους ἀριθμοὺς, ὅσοι εἶνε οἱ πελάται, ἕκαστος τῶν δοκίμων ἐξάγει ἓνα ἀριθμόν. Ὁ δὲ λαχὼν τὸν μεγαλύτερον, τρέφεται καὶ ὑπηρετεῖται κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην δωρεάν, μάλιστα δὲ λαμβάνει ὡς δῶρον καὶ ἓν πεντάφραγον. Λέγεται, ὅτι ἡ συρροὴ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο εἶνε μεγίστη.

I. Σ. Κ.

ΘΛΙΨΙΣ

Μαυροφοροῦσα γυνὴ, καθημένη ἐπὶ ἐρειπίου, ἔπλεκε, κλαίουσα, στέφνον ἐξ ἀμαράντων, ὅτε ἡ παροδίτις Ἐλπίς ἠθέλησε νὰ θωπεύσῃ τὴν παρειάν της διὰ τῶν ῥοδίνων δακτύλων της καὶ νὰ λύσῃ τὴν ζωννύουσαν αὐτὴν πένθυμον σκέπην. Ἄλλ' ἐκείνη ἔδειξεν αὐτῇ μνημικαί εἶπεν ἔνδοκρος: «Διάβαινε καὶ σιώπα» τὸ ὄνομά μου εἶνε Θλίψις.»

Κ. Α*.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Δύο ὑπάρχουσι τρόποι πρὸς πλουτισμόν: ὁ πρῶτος συνίσταται εἰς τὸ ν' αὐξήσῃ τις τὸ εἰσόδημά του μέχρις οὗ καταστῆ ἱκανὸν νὰ ἐπαρκέσῃ οὐ μόνον εἰς τὰς ἀνάγκας ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἐπιθυμίας του, ὁ δὲ δεῦτερος νὰ περιορίσῃ τις τὰς ἀνάγκας καὶ ἐπιθυμίας του μέχρι οὗ εὐρεθῶσιν εἰς ἰσορροπίαν πρὸς τὸ εἰσόδημά του. Ἐκ τῶν δύο τούτων τρόπων ὁ πρῶτος εἶνε ὁ συνηθέστερος, ὁ δὲ ἄλλος ὁ ἀσφαλέστερος.

Οἱ δικηγόροι τιλοφοροῦνται κομπαστικῶς «προστάται τῆς χήρας καὶ τῶν ὀρφανῶν», ἐν ᾧ οὔτε αἱ χῆραι οὔτε τὰ ὀρφανὰ ἤθελον ἔχει ἀνάγκην προστασίας, ἀν ἄλλοι δικηγόροι δὲν ἐπετίθεντο κατ' αὐτῶν.

Πολὺ προθυμότερον τῶν ἐχόντων περιττὸν ἄρτον οἱ ἔχοντες μόλις τὸν ἀρκοῦντα μεταδίδουσιν ἐξ αὐτοῦ εἰς τοὺς πεινῶντας. (Ἄλφονσος Κάρ).

ΕΠΙ ΤΩ ΘΑΝΑΤΩ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΚΟΝΔΑΡΗ

Πρὸς τὸν τεθλιμμένον πατέρα του.

Φυτρώνει ἐν' ἀγριοπούλουδῳ ἓς τοῦ βράχου τῆ λευκάδα
Καὶ ζῆ με λίγη καταχνιά, με λίγην ἀνεηλιάδα.
Δὲν τὸ εἶδε μάτι φθονερό. Ὡς τῆ σχισματιᾷ κρυμμένο,
Τῆ μοναξιά του χαίρεται, τ' ἀρείσει νᾶνα ξένο.
Ὡς τοῦ κόσμου τὸν ἀπέραντο τὸ θησαυρὸν δὲ φέρνει
Παρ' ἀρμονία καὶ χαρὰ. . . Γιατί τὸ συνεπαίρνει
Ὡς τὸ πέρασμά του ὁ σύφουνας; Γιατί τὸ ξεβρῖζόνει; . .
Τὸ φοβερὸ τὸ γίγαντα ποῖός στέλνει; Ποῖός σκοτόνει
Τὸ πλῆσμα μόλις ἀνοίξει τὰ φύλλα ἔς τὸν ἀγέρα; . .

Πῆς μου το σὺ, πατέρα.

Λαλεῖ τ' ἀηδόνι ἔς τὸ κλαρί, τὸν οὐρανὸν τηράζει
Καὶ νανορρίζει ὀλονυχτῆς τὴν πλάση ποῦ νυστάζει.
Τὰ χίλια του λαλήματα γλυκὰ συναπαντιῶνται
Μ' ἀστέρια διαθατάρικα κ' ἐγκαρδιακὰ φιλιῶνται.
Τ' ἀκούν τὰ νυχτολούλουδα, τὰ καταπίνει ὁ κρίνος. . .
Καὶ τὴν ἀυγὴ βουδὸ! νεκρὸ! Πῆς μου ποῖός εἶν' ἐκεῖνος

Ποῦ πρῶσταξε τὸ σερπατὸ ν' ἀνοίξῃ τ' ἄγριο στόμα
Νὰ καταπιῇ τὸν ἄγρυπνο τὸν ψάλλη, πρὶν ἀκόμα
Τελειώσῃ τὸ τραγοῦδι του καὶ πρὶν τὸν εὐρη ἡ μέρα;
Τὸ ξέρεις σὺ, πατέρα; . .

Θεόρατος καταμεσῆς ἔς τὸ πέλαιο ἓνας βράχος
Περήφανος, ἀπάτητος, σκληρὸς θαλασσιόμαχος
Πέταται μετ' τὸ ψήλωμα καὶ μετ' τὴν ἀνδριά του.
Δὲν τὸν ἐτάραξαν σεισμοὶ καὶ βλέπει ἔς τὰ νερά του
Ἄδιάφορος τὸν πόρφυρα ἔς τὸ λάρυγγα νὰ θάρτη
Ν' ἀλλέθη μετὰ τὰ δόντια του τὸ δούτυγον τὸ ναύτη. . .
Λίγη ψιγάλα ἐχώνεψε βαθεῖα ἔς μιὰ βραφὴ του,
Τὸ κρῦν τὴν ἐπάγωσε κ' εὐθὺς ἡ κορυφὴ του
Τρίζει, βογγᾷ, σωριάζεται ψηλ' ἀπὸ τὸν αἰθέρα. . .
Πῆς μου γιατί, πατέρα; . .

Καὶ τοῦ πλατάνου τὴν καρδιά, τὸν πρίνο, τὸ ρουπάκι
Ἄκοίμητο παντοτεινὸ τρώγει κρυφὸ σὰράκι.
Κ' ἡ λεύκα ἡ μακροτάχλη μετ' ἀσημένιο φύλλο,
Τὸ κυπαρίσσι πάφωνο θωρεῖς σὰ μύρο στόλο
Τὸν οὐρανὸ μακρὸ νὰ κρατῆ καὶ φαίνεται πλασμένο
Νὰ ξεφυτρῶνῃ ἀθάνατο ἔς γῶμα πεθαμένο. . .
Περνᾷ ἓνα μαῦρο σύγγερον, ἐπάνωθι τοὺς στέκει,
Ἀστράφτει, σχίζεται, βροντᾷ, ξερονᾷ τ' ἀτρουπελεῖ
Καὶ στάχτη γίνονται μετὰς, σκοποῦν μετὰ τὸν ἀγέρα.
Πῆς μου γιατί, πατέρα; . .

Νόμος τοῦ κόσμου εἶν' ἡ φθορὰ καὶ δὲ θὰ νὰ γορτάσῃ
Ἡ φοβερὴ δρακόντισσα πρὶν καταπιῇ τὴν πλάση
Τ' ἀηδόνι, τ' ἀγριοπούλουδο, τὸ δέντρο, τὸ κοτρῶν,
Τ' ἀγγελοκίμωτο κορμὶ τ' ἀγλύκαντοῦ σου Ἀντώνη,
Ὅλα ἓνα χεῖρ τὰ κρατεῖ, μιὰ θέληση τ' ἀφίνει
Ἀκλόνητη ἔς τὸ δάκρυ μας, χωρὶς ἐλεημοσύνη.
Χαλᾷ τὸν κόσμον πώπλασε, τὸν ξαναπλάθει ἀκόμα,
Ἀκούραστο, ἀχαλίνωτο τὸ διάπλατό της στόμα
Δαγκᾷ, συντρίβει ἀδιάκοπα ὁ, τ' εὐρη ἔδω ἔς τὴ σφαίρα.
Τί κλαῖς; Τί κλαῖς, πατέρα; . .

Ἐν Λευκαδί, Ὀκτώβριος 1877.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κύριε συντάκτα τῆς «Ἐστίας»,

Συγχωρήσατέ μοι νὰ σᾶς παρατηρήσω, ὅτι ἐσφαλμένως ἐγράφη ἐν τῷ ἀρ. 96 τῆς Ἐστίας, ὅτι τὸ ἐγκώμιον τῶν τηγανίτων τοῦ Ταγιαπιέρα ἐποιήθη ἐν Ναυπλίῳ, ὅτε οὗτος διετέλει ἰατρός τοῦ Κυβερνήτου, διότι τότε δὲν ἔζη ὁ Βηλαρᾶς. Ὁ Βηλαρᾶς ἀπεβίωσεν ἐν Ζαγορίῳ κατὰ τὸ ἔτος 1823, τοῦτο δὲ ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς α' ἐκδόσεως τῶν ποιημάτων του, γενομένης ἐν Κερκύρῃ, τὸ 1826, πρὸς περιήλψιν τῆς οἰκογενείας του.

Τὸ πρὸς τὰς τηγανίτας τοῦ Ταγιαπιέρα ἀφελὲς σχιούργημα ἐποιήθη ἐν Ἰωαννίνοις, ἐν ἔτει 1846, ὅτε οὗτος μὲν ἦτον ἰατρός τοῦ Ἀλῆ πασᾶ, ὁ δὲ Βηλαρᾶς ἦτον ἐπίσης ἰατρός τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀλῆ πασᾶ, Βελῆ πασᾶ, ὅστις εἶχεν αὐτὸν ἰατρὸν ἀπὸ τοῦ 1843 ἐν Τριπόλει τῆς Πελοποννήσου, καὶ ἐκεῖθεν, μετὰ τοῦ ὀθωμανοῦ τούτου, τὸ 1845 μετέβη εἰς Ἰωάννινα.

Δημοσιεύσατε τὴν παρούσαν σημείωσιν, ἀν κρίνετε αὐτὴν ἀναγκαίαν, εἰς τὰς στήλας τοῦ ἀγαπητοῦ πρὸς πάντας φύλλου σας.

Ἐν Ἰωαννίνοις, τῇ 15 Νοεμβρίου 1877.

Εἰς Ἰωάννιθες.